

СВЕТЛАНА ДОРОШЕВА

ВИАНСКИ

ВОДУЧ

крџ
мнѣски свѣтѣ

пѣдскнх бнѣ

кнѣга прѣнабѣна

на лѣкѣнѣ

Прѣвод с руског Тијана Петковић

Бѣоград
2019.
ДЕРѢТА

Уредник издања
Александар Шурбатовић

Наслов оригинала
Светлана Дорошева
КНИГА, НАЙДЕННАЯ
В КУВШИНКЕ

Copyright © Svetlana Dorosheva, 2010
The publication of the book was negotiated through Banke,
Goumen & Smirnova Literary Agency (www.bgs-agency.com)
Copyright © овог издања *Дерета*

Реч издавача

ву књигу смо добили у кутији шибица, са следећом поруком:

НАШО САМ ОВУ КЊИЖИЦУ НА ЈЕДНОМ
ЛИСТУ ЛОКВАНА, У ЈЕЗЕРЦЕТУ С ~~НАШО~~
ФОНТАНОМ. РАНИЈЕ САМ НА ТОМ
ЛОКВАЊУ
НАЛАЗИО И ОД ПОПА УШИ, ПА ГА СТАЈНО
ЗАГЛЕДАМ ДОК ШЕТАМ ПАРКОМ. ДА ОВУ
КЊИЖИЦУ НЕМОГУ ДА ПРОЧИТАМ, ЈЕЛ
ЈЕ СТРАШНО ЧАЛА. МОЛИМ ВАС,
ОШТАМПАЈТЕ ЈЕ КАКО ВАЉА, ПА МИ ЈЕ
ПОШАЉИТЕ.

Нажалост, адреса пошиљаоца није била наведена. Књига је заиста била минијатурна; да смо је објавили у истом формату, тешко да би је читалац спазио на полици, а могао би је и нехотице опајати док брише прашину – јер је мала ко маково зрно. Морали смо да је читамо под микроскопом и поново одштампамо неколико нечитких места, али остатак није претрпео никакве измене.

Ово је књига о људима коју су написали патуљци, виле, вилењаци и друга магична створења из Светлוצаве Земље Мар. Становници ове земље не верују да људи постоје, али су се, игром случаја и деловањем разних тајанствених сила, неки од њих обрели у нашем свету. Управо су ти несмотрени путници аутори ове књиге, у коју су сабрали своја запажања и приче о животу људи. Многи наведени подаци су нетачни, бесмислени, па чак и, руку на срце, апсурдни. Наравно, они су и непотпуни, насумични и описују само оно што је овим необичним ауторима запало за око као интересно.

Ипак, оставили смо ове белешке онакве какве су биле, са свим заблудама о људској стварности, будући да највећа вредност ове књиге не лежи у њеној веродостојности, већ у једном зачудном погледу на ствари које се нама чине свакодневним.

Садржај

Реч издавача	6
Зашто сам написао ову књигу? (предговор патуљка Кхафта)	11
1. ДЕО: ШТА ЈЕ ТО ЧОВЕК?	15
О људској грађи (есеј Тантеробобуса Кротког)	17
Врсте људи (говор виле Леоте Криспис на маскенбалу „Људи“)	25
Шта је то човек? (из књига које је вила Библиофила прочитала у сну)	33
Како настају људи? (исирпно истраживање Фанципела Безалела)	49
О малим и великим људима (из дневника виле Сафир)	65
2. ДЕО: ВОЛШЕБНИ СВЕТ ЉУДИ	69
О човечјим стаништима и стварима	
(из записа и илустрација Бицшанеља Сањивог)	71
Гвоздени инсекти	72
Кутијица за читање мисли	74
Камени цветови	75
Светлеће кутије	78
Распевани духови	80
3. ДЕО: НАРАВ И ОБИЧАЈИ	83
О религији (из путописних забелешки Фицтутла Снобичастог)	85
Скроз-наскроз наопаки свет (из интервјуа Дебелог Бигаруна	
с Лалапалузом Танкорогом)	89

О неким људским веровањима (<i>транскрипт из клиничког архива са забелешкама доктора Таркипога Селим-Шафрана</i>)	95
Чаробњачки портрети (<i>разговор прислушкиван из баштенског ћупа</i>)	103
Ритуали и обичаји (<i>цитати из књиге Живот најобичнијих људи Брекса Бљухта</i>)	107
Музика (<i>према вили Нимфили</i>)	123
О људским пословима (<i>из дневника запажања о људима виле Халционе</i>) .	129
Плес (<i>из писма виле Фламбоје</i>)	133
О невидљивим шеширима (<i>белешка коју је вила Бакбук нашла у чарапи</i>)	141
Због чега се људи смеју и плачу? (<i>из Енциклопедије непријатности</i>)	145
 4. ДЕО: ЈЕЗИК ЉУДИ	153
Сневање на јави	157
Тумачи	158
Језик заљубљених	163
Језик одеће	166
 5. ДЕО: ВЕЗЕ ИЗМЕЂУ ЉУДСКОГ СВЕТА И СВЕТЛУЦАВЕ ЗЕМЉЕ	179
О Вероникиној коси, белом слону и магли (<i>у Вероникиним одајама обасјаним месечином</i>)	183
Тајна украдених Лицинијиних слика (<i>у гостима код Гридеперла Заљубљеног</i>)	187
Ноћ (<i>на изложби шеширостиха виле Елефантине</i>)	197

ТАНТЕРОБОБУС КРОТКИ

Аутор шестотомне монографије
о бајалицама против огреботина,
чувар тајне љубичастих зеба и
произвођач музичких кутија од
љуске препеличјих јаја

ВИЛА ЛЕОТА КРИСПИС

Церемонијал-мајсторка празничних хирова,
чуварка кључа јазбине с пролећним благом,
освајачица титуле Расцветавач пупољака

Виле К. и Т. као
тинејџерке

Врсте људи

Говор виле Леоте Криспис
на маскенбалу „Људи“ у Великом Дмухару:

Свиц, вилама, виленацина, патуљчина, коболдина, дхоловица, ховгоблинина!

ПОЗИВ

Ноћас ће се одржати маскенбал „Људи“. Дођите на Ливаду распеваних цврчака. Понесите маслачково вино. Прерушите се у програмере, жене, школаре, Французе, астронауте, Индијанце из племена Пуалупа, председнике, детективе и друга натприродна бића из људског рода. Одавратичко најбоље масце! Да бисмо вас мало инспирисали, ево маски које су победиле на прошлом балу:

Шта току за кажем? Различити народи
имају дошкола много предава о њима за
је немогуће јасно разумети шта је до човек.
Иако тако, ~~ка~~ ако негде знамо да се
у њима у до њима, ваља се позабавити
мислима самих њих.

У сву сам пронашла немали број обичних
говорних књижа. Сваки њих као се пројави,
знаоде и слике које сам зајамчила унесем
у Књигу снова на својој наменској.

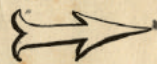
Времењем се накупило доста изумрованих
серијација, преузетих из дела различитих
људи, које - најлакше рећи - немају
~~ника~~ вере с вером.

Ево шта ја мислим: да су ми значајни
изражавајући појухади или јединствене
бураганине... Јерно о да сва.

Лена Будимска

из «КЊИГЕ СНОВА»

П. Р. Из прилошког мадерујана
пожемо закључити да је човек Јуте са
искривљеним ~~и~~ разумом, које зна
да се предвари у разним идејама,
дрво, анђела, дрску, ~~и~~ месец, лузу,
злогинца и бога. Човојак је за револуцију
и змијање, зна да свира друзу, да се
меје, прави оружа и ~~и~~ мери свари.

Ами ко зна, може би пак са не
излагамо никакве заквурке.

ФАНЦИПЕЛ БЕЗАЛЕЛ

Справитељ напитака, књиговезац краљевских куvara,
галамџија, мистик и гаћеронџија

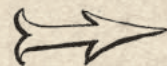
УСТА

НИКСИЈА

„Био сам наставник
математике у школи.

Кад сам једном приликом улазио у
учионицу, оклизнуо сам се на неко уље
које су ученици просули, пао и разбио
наочаре. Касније, кад сам прелазио пут,
доживео сам несрећу. Драго ми је што
су моје патње окончане.”

АНТОН + ~~бува~~ =

бува

КО ИМА 4 ОКА,
БУВАВА ЈЕ
КОКА

БОРАВ КО
ТУПАВКО!

мѡѡ И ВЕЛИКИМЪ
ди завиде ядѡмъ АРУГИМЪ.
ВЕЛИКИМА СЕ тѣмъ де ни-
када ни сѣ рѣшѣ тако сѣ-
ОБОДНИ МЪ ГРЕХИ КАО
када сѣ были малы. ни-
шта ихъ у СВѢТУ ОДРАСЛИХЪ
ВИДѢ НЕ занима КАО НЕКАДА
ГЛУДЬ у КУТИМЪ ШИБИЖА,
ЛЕБАДѢ СЪНѢ КРОЗЪ МОРСКО
СТАКЛО. ГУРКАМЕ ГУСЕНИЦѢ у
МРАВЬНАКЪ ШТАПОМЪ И ЖЕЗ-
ВЕ ПРИЧЕ у ТАДНОЗЪ КЪТИМЪ
НА АРѢТУ

Малыи БУДИМА СЕ тѣмъ
ни да велики могу СВѢ-НИКО ИМЪ
НЕ БРАНИ ДА ЖЕЗЪ БОМБОНѢ
И СЛАДОДЕА КОЛИКО ЖЕ-
ЛЕ, да ДОНОСЕ КУТИ ПУНѢ УРѢ-
ПОВЕ КАМЕЖА И ШКОЛѢ, да
СЕ ЗАЛЕЖЪ И СКАЧЪ ѡ БАРЕ
И да СЕ КРЕВЕВЪ. велики БУДИ
СѢ СВЕМОГЪТИ И СЛОБО-
ДНИ да РАДѢ ШТА ГЕДЪ ИМЪ
СЕ ПРОХТЕ ЗАТО МАЛЫ

ЧОВЕКЪ ЧУВѢ, И ТО
ПОДЪ КЛЮЧЕМЪ, СВОЕ СНОВѢ за
ВРЕМѢ КАДЪ ОДРАСТЕ. САМО
ШТО ЧЕСТО БИВА ДА СЕ
ТА КЛЮЧЪ НЕГДЕ ЗАГЪРЪ

ФИЦТУТЛ СНОБИЧАСТИ

Господар свих господара, легитимни краљ
Црвене булке (оне крајње лево, поред Зечје
рупе код источне капије Светлуцаве Земље)

Не бих рекао да је људски свет много чуднији од, на пример, Икхловије или Виртинфере, куда се очајни виленази зајучују у потрази за невестама које расту на дрвету. Али многа људска веровања несумњиво су зајачујута. Ево на пример - не верују ни у магију, ни у снови, ни у друге светове. Сумњају у све живо, али зато све верују у науку. Тако и на најмањи помен натприродног, људи се наоружају свемоћним "научним" инструментима, "рационалним" аргументима и револуционарним теоријама које се увек свode на фанатичну тврену "ШО ЈЕ ТАКА - И ТАКА".

врста људске религије

то је јесте религиозни, у својој схватања то је неоспорна истина, зато што је истина неоспорна

Тако наше уважене мајке и браће овде називају бесислогарима, фантастима и маршанима. А пароване сматрају романтичном измишљотичном песника и варкама древних бајки.

Сви људи се могу једним тме истим науцима, зато што не верују да је сваки човек јединствен, али зато верују да болестим називају мали демони. А у "микробе" верују јер су их видели својим "научним" МИКРОСКОПИ.

"микробе"

матична сиранија којом се посматра нешто што не постоји

Људи неретко објашњају да поверују својим очима. Сваки дан виде да је Земља равна, а Сунце иде око ње укрст; они пак мисле како их очи varaју: Земља је заправо округла и она се окреће око Сунца. Не умеју ово да објасне, али тврде да су то доказали "научници".

нихов еквивалент парована и првобитних, пије је релативно појене толико неоредено и тешко за разумевање да им се једноставно мора веровати на реч

– Аман, дајте да дођем до речи, Уфе! У потпуности разликујем паука који планира злочине од баука који панира сплачине, молим лепо. Сâм сам само зато што након третмана бурманским булбофилумом ужасно смрдим. Ви сте све побркали! Какви „паф” и „боц”! Мене су напосто бацили булбофилуму – орхидеји месо-ждерки... Она за једну ноћ лечи све фантазије и ујутру избљује здравог пацијента.

– А, значи то канди! Ја мислио да је у питању ваш дуван. Узгред, дозвољавате ли да се послужим, кад већ... није то у питању? И шта би (звук шмркања дувана), уффф, јел’ помогло?

– (нагли удах, кашаљ) Па...

– Пих, јасно је ко дан, наравно да није помогло! Ко ће други знати, ако не ви, драги пријатељу Марципане, да се нас двојица не можемо излечити! Па ми и не фантазирамо, ми говоримо голу-голцату истину: људи заиста постоје! (Уф претећи подиже прст и извија леву обрву.)

– Али кунем се, свете ми папрати, то је недоказиво!

– Марципанчићу, стичем утисак да сте предуго боравили у Земљи Камених Цветова, те да сте се заразили којекаквим људским навикама. На пример, да нешто некеме доказујете...

– Али кунем се балетанкама божанствене Софонизбе...

– ... и да се кунете као три мушка тара.

– Као шта?!

– Тако се у људском свету називају они најборбенији и најтемпераментнији људи. Три мушка тара. Нисте чули за њих? Прича се да постоји чак и књига *Три мушка тара*. Хтео бих једном да је наручим и прочитам у сну како бих боље разумео, уффф...

– И ја бих се са задовољством придружио том вашем сну, Уфе. Али кунем се, тј. само кажем, да сте и ви купили неке глупе људске навике. Веровање у бесмислене фантазије, на пример. Зашто одбијате оно што је очигледно? Зашто...

– А шта је очигледно? Оно што нас убеђује Селим-Шафран? Да у ђакнутим главама постоји змај чије је халуциногено дисање нехотице створило људе? Или да је златна гуја на вашем уху оживела и заразила вас док сте спавали?

– Којешта! Скотна куја на мом руху није ме забраздила док сам спавао, како сте изволели рећи...

– Добро, добро. Ја само желим да верујем у свет у ком има места и за људе. Свако верује у оно што хоће, јел' тако, Марципанчићу?

– Није тако! Постоји објективна стварност, кунем се Гримповим грохотом!

– Ето, поново сте слика и прилика човека!

– Ја?!

– Авај... Иако нема ни двоје људи који би се сложили у опису те „објективне стварности“, сви као један мељу како она заиста постоји. А о чему је заправо реч? Из епохе у епоху људи изнова објашњавају свет, искрено верујући у то објашњење, све док једном не утуве у главу неку нову баљезгарију – праве те „објективне стварности“ очас посла, као колаче такорећи. Данашњи светоназори људи нису ништа бољи или гори од оних који су им претходили. Заправо, подједнако су нетачни, фрагментарни и незамисливо апсурдни колико и сви они други. А приметите, Марципане, да их људи сматрају неоспоривом истином, и то стално раде! Заправо, и ви и сви они лекари који патуљцима хране смрдљиве орхидеје, уффф, својим тврдоглавим порицањем да људи постоје, парадоксално, постајете исти као и они.

– А шта, и сами људи поричу своје постојање?

– Не, али су исто толико шашави и екстравагантни у својим заблудама. Даћу вам један пример, пријатељу. Узмимо два човека из различитих епоха: рецимо, старогрчког паганина и студенткињу лаборанткињу на трећој години Физичког факултета. Кад би људи могли да путују кроз време на колима која вуку крилате жабе, студенткиња би рекла паганину да се у води налазе микро-би, „видљиви под микроскопом“. А он би јој одговорио да се у води налазе нимфе, нереиде и тритони. Он их је такође видео, и то без микроскопа, јер није слеп. Обоје би били запањени толико дивљачким погледом

{Одговорно}

{Старогрчки}

{Никола људске мајке}

{Човек који верује у више
Богова, а не Николо
Паганини, виртуозни будски
високистиа.}

Како што видимо, мене
привлачи Бог

на свет оног другог, покушали би да га оспоре, а могли би чак и да се покарамбасе – микроскопом и отровном канцом ундине, свако својим оружјем. Уфф, добро је да људи немају кола што вуку крилате жабе!

– У праву сте, Уфе, добро је да људи немају сокола што туку климаве бабе, мада је чудно што сте баш сада решили да са мном поделите то запаж...

– А да ли вам је познато, пријатељу Марципане, шта људи мисле о пореклу живота? Не? Ево вам још један добар пример. Они већ неко време сматрају да је живот превалио пут од „Једноћелијског Организма” до „сложених организама”, укључујући и сумњиви преображај мајмуна у „високоразвијене јединке” способне да размишљају о пореклу живота. Та... бу-ху-ха-ха-ха... теорија је све до данас у сукобу са другом – оном по којој је Бог за седам дана створио свет. Само замислите колико би невероватно и закукуљено ове теорије звучале, рецимо, Индијанцу из племена Пјуалуп?! Уффф! Пошто је према њиховим легендама живот настао тако што је космички див направио земљу од прљавштине испод мишке!

– Ископ Мишке?! Која Мишка?

– Испод мишке!!

– Хм, у Књижи сновиђења нема ни речи о некој Мишки, или мишици. (Певајући) „Свет је настао зато што је божанствена Софонизба пожелела негде да плеше. И тада је заљубљени Гримп сањао космичког змаја, чији је халуциногени дах створио чудесне илузорне светове, укључујући и наш.”

– И људски.

– Бојте се булбофилума, људи не постоје! Само су вам збркане мисли. Та размишлите! Ни код једног ископа нема толико прљавштине да се направи Земља Камених Цветова...

– Марципане, досадни сте ко стеница.

– Ма каква доследна сеница, шта је вама?!

Даља препирка не садржи фантазије о људима.

П. С. Болеснике смо морали да смиримо гласицима од сиваца, калмајке и сивројора, као и лектиаклом „Како су кинесирали краља Маука?”

М. Сеница

Мако
људи
зову
животиње

Мако људи
називају
седе

Људи
с прљавином
у носу

MCnog MWAHCE!

Стих Андреја
Сен-Сењкова

Песма Артура Рембоа, тумач:
Никола Бертолино

